

Алчнѣ
КРАЛЕВ

ЛИЙ БАРДУГО

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Crooked Kingdom*
Copyright © 2016 by Leigh Bardugo
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2338-7

*На Холи и Сара, които ти помогнаха да съградя;
на Ноа, заради когото стените не паднаха;
на Джек, заради когото и аз не паднах.*

ПЪРВА ЧАСТ

САМА

Ретвенко се облегна на бара, забил нос в мръсната чаша. Надявал се бе уискито да го стопли, но уви – нищо не можеше да те стопли в този забравен от светците град. А от вонята нямаше спасение – гъста, лепнеца по гърлото смесица от тръмна вода, миди и влажен камък, която бе попила в порите му, сякаш се е киснал в есенцията на града като в най-ужасната чаша чай на света.

Вонята беше най-осезаема в Кацата и още повече в долнопробна гупка като тази – тъмна кръчма в сутерена на една от най-мърлявите кооперации в гетото, таванът ѝ провиснал от влагата и евтините строителни материали, гредите почернели от саждите на огнище, което отдавна не функционираше заради запушения комин. Подът беше насипан с талашит да попива бирата, повръщаното и каквото друго се изплъзнеше от контрола на клиентите. Кога ли са мели за последно, зачуди се Ретвенко. Заби нос

още по-навътре в чашата и вдиша сладникавото ухане на евтино уиски. От миризмата му се насълзиха очите.

- Трябва да го пиеш бе, не да го душиш - каза през смях барманът.

Ретвенко остави чашата си на бара и измери с поглед мъжа. Дебел врат и гърди като буре, типична мутра. Виждал го бе да изхвърля на улицата не един и двама шумни клиенти, но как да го приемеш сериозно с нелепия му тоалет, който беше на мода сред младите мъже в Кацата - розова риза с издути от мускули тесни ръкави и впитата жилетка в яркорозово и оранжево. Приличаше на новоизлюпен рак с контешки наклонности.

- Кажу... - рече Ретвенко. Керчкият му не беше добър и при най-благоприятните обстоятелства, а след няколко питиета съвсем го нямаше. - Защо град мирише толкова лош? Като стар супа? Като мивка с мръсен съдове?

Барманът се засмя.

- Кетердам си е такъв. Скоро ще свикнеш.

Ретвенко поклати глава. Не искаше да свиква нито с Кетердам, нито с вонята му. Предишната му работа, онази по договора със съветник Хойде, беше скучна, но поне работеше и спеше на сухо и топло. Като ценна гришанска инвестиция Ретвенко се ползваше със завиден комфорт, а стомахът му винаги беше пълен. По онова време редовно проклинаше наум Хойде, отегчаваше се от еднообразната работа - задачата му беше да осигурява спокоен преход по море на ценните товари, - мрънкаше за условията на договора си и глупавата сделка, която беше сключил, за да се измъкне от Равка след гражданската война. А сега какво? Сега постоянно се сецаше за гришанската работилница в къщата на Хойде, за веселите пламъци в огнището, за черния хляб, сервиран с дебел слой масло и още по-дебели парчета шунка. След като Хойде умря, керчкият Съвет на търговците позволи на Ретвенко да поема морски плавания, за да

си изплати гълга. Заплащането беше смехотворно, но какъв друг избор имаше? Беше вихротворец в чужд град и нямаше никакви други умения, освен онези, с които се беше родил.

- Още едно? - попита барманът и посочи празната му чаша.

Ретвенко се поколеба. Не би трябвало да харчи с лека ръка парите си. Ако нестеше, след още едно, най-много две плавания, щеше да изплати гълга по договора си и да си купи билет трета класа до Равка. Друго не му трябваше.

След по-малко от час трябваше да е на доковете. Очакваха се бури и екипажът разчиташе на него да овладее въздушните потоци и да преведе без проблеми кораба до следващото пристанище. Капитанът щеше да му дава на висок глас координатите, а Ретвенко щеше да издува с вятър платната или да укротява по-силните пориви. А после щеше да си вземе платата. Но времето още беше спокойно. Току-виж проспал първата половина от плаването. И той тропна с пръст по бара и кимна. Така ге, човек има нужда от малко утеха на този свят.

- Не съм момче за всичко - измърмори той.

- Какво рече? - попита барманът, докато наливаше още едно.

Ретвенко махна с ръка. Този тип, този класически протак, не би могъл да разбере. Работеше до късно през нощта, ден да мине, друг да дойде. С надежда за какво? Някоя и друга допълнителна монета в джоба? Топъл поглед от хубаво момиче? Този тип не знаеше нищо за славата на битката, за обожанието на околните.

- Равкиец ли си?

Ретвенко се стресна през мъглата на уискито.

- Защо пита?

- Нищо бе. Просто приказваш като равкиец.

Ретвенко си каза, че няма нужда да изпада в паника. Много равкийци идваха в Кетердам да търсят работа. Нищо в

него не подказваше, че е Гриша. Пристъпът на страх доведе го отвъражение – към себе си, към бармана, към този град.

Искаше просто да поседи на бара и да си изпие пирието на спокойствие. В кръчмата нямаше кой да му скочи, а дори и барманът, въпреки мускулите си, не би го затруднил. Но когато си Гриша, опасността те дебне постоянно, ако ще да си по-нисък от тревата и по-тих от водата. Напоследък Кетердам жужеше от слухове за изчезнали гришани – отвлечени от домовете си или направо от улицата, най-вероятно грабнати от роботърговци и продадени на онзи, който предложи най-високата цена. Това не можеше да сполети него, не биваше, не и сега, когато беше на крачка от билета до Равка.

Гаврътна уискито, плесна една монета на бара и стана. Бакшиш не остави. На него никои не даваше бакшиши.

Излезе навън и веднага му се зави свят, сигурно от вонята и влагата. Наведе глава и пое към Четвърто пристанище. Разходката щеше да му проясни главата. „Още две плавания“, повтаряше си той, още няколко седмици в морето и още няколко месеца в града. Все щеше да изтърпи някак. Дали ще завари старите си приятелчета в Равка? Казваха, че младият цар раздавал амнистии като евтими бонбони само и само да възстанови Втората армия, гришанското военно формирование, разпаднало се по време на размириците.

– Само още две плавания – каза под нос той и ботушите му цопнаха в поредната плитка локва.

Мокро като напролет, а този сезон отдавна трябваше да е свършил. Как беше възможно да е толкова студено и влажно по това време на годината? Да живееш в този град беше като да си затиснат в потната подмишница на леден гигант. Пое покрай Графканал и потръпна, забърсал с поглед малкия остров Черното було при завоя. Там керчките богаташи са погребвали покойниците си навремето и малките каменни гробници още стърчаха над водата. Някаква местна особеност на климата събираше мъгли на това място и

хората говореха, че островът бил обитаван от призраци. Ретвенко ускори крачка. Не беше суеверен – когато имаш такава сила, няма причина да се боиш от сенките, – но никои не обича да минава покрай гробище все пак.

Сви се зиморничаво в палтото си и продължи с бърз ход по Хавенщраат нащрек за движенията в тъмните пресечки. Скоро щеше да се върне в Равка и да ходи без страх по улиците. Стига да си получише амнистията.

Разкърши рамене. Войната беше насъскала Гриша срещу Гриша и неговата страна от конфликта беше минала всякакви граници. Самият той беше убивал бивши другари, цивилни, деца дори. Но стореното – сторено. Цар Николай се нуждаеше от войници, а Ретвенко беше отличен войник.

Кимна на стража в малката караулка при входа на Четвърто пристанище и хвърли поглед през рамо. Никои не го следеше. Мина покрай товарните контейнери към доковете, откри своето котвено място и се нареди на опашката да се регистрира при първия помощник-капитан. Познаваше го от предишни плавания – намусен тип с кльоцав врат, който вечно бързаше. Сега държеше дебел наръч документи с лилавия печат на един от членовете на Съвета на търговците. Тези печати бяха по-ценни от злато в Кетердам, гарантираха най-добрите котвени места в пристанището и безпрепятствен достъп до доковете. На какво дължаха това уважение и привилегии членовете на Съвета? На парите, естествено. Защото търговските им мисии носеха печалба и за града. В Равка властта се коренеше другде, там стихията се подчиняваша на Гриша, страната се управляваше от истински цар, а не от банда забогатели парвенюта. Е, Ретвенко се беше опитал да свали от власт бащата на настоящия цар, но това не обезсилваше аргумента.

– Вече качихме достатъчно хора – сонна се първият помощник-капитан, когато Ретвенко му каза името си. – Останалата част от екипажа ще трябва да изчака. Ако

искаш, иди на топло в канцеларията на пристанищния управител. Чакаме сигнал от Съвета на приливите.

- Браво на вас - каза Ретвенко безразлично.

Вдигна поглед към една от черните кули, които възправяха снаги над пристанището. Ако смяташе, че има и най-бегъл шанс някой от всемогъщия Съвет на приливите да го види от наблюдателницата си, би ги уведолил какво точно мисли за тях с няколко подобрени жеста. Уж трябваше да са Гриша, но помагаха ли на другите гришани в града? Мъничко поне? На онези свои другари, които са изпаднали в затруднение и биха се зараждали на всеки добронамерен жест?

- Ми не, пръст не мърдат - отговори си сам той.

Първият помощник-капитан примижа.

- Гезен, Ретвенко. Пиян ли си?

- Не.

- Вонииш на ууски.

Ретвенко подсмръкна.

- Малко пих ууски.

- Гледай да изтръзнееш. Вземи си кафе или силна юрга. Трябва да разтоварим този памук в Дйерхолм след две седмици, а не ти плащаме да си отспиваш с махмурлук под палубата. Ясно?

- Да, да - махна с ръка той и тръгна към канцеларията на пристанищния управител.

Но след няколко крачки тръсна скришом китката си. Слаб вихър изтръгна документите от ръката на помощник-капитана и ги разпиля по кея.

- Мамка му! - развика се онзи и хукна да гони листата, преди да са отишли в морето.

Ретвенко се усмихна самодоволно, после го заля тъга. Той струваше много повече от обикновените отренки, беше талантлив вихротворец, велик войник, но не и тук. Тук беше прост служител, тъжен застаряващ равкиец, който зле говори на керчски и пие твърде много. „У дома - каза си

той. – Скоро ще си уга у дома.“ Ще си получи амнистията и ще се докаже отново. Ще се сражава за родината. Ще спи под покрив, който не тече, и ще носи син вълнен кафтан, обточен с кожа от сребърна лисица. Пак ще бъде Емил Ретвенко, а не тази жалка сянка.

– Има кафе – каза младото писарче, когато Ретвенко влезе в канцеларията, и махна към един меден самовар в ъгъла.

– Чай?

– Кафе.

„Ужасна страна.“ Ретвенко си наля чаша от тъмната помия, повече да си стопли ръцете, отколкото да се освежи. Не понасяше вкуса на кафето, особено без щедро количество захар, каквато управителят на пристанището не си беше направил труда да осигури.

– Вятърът се усилва – каза момчето, когато едно звънче навън се обади, събудено от въздушен порив.

– Имам уши – изръмжа Ретвенко.

– Тук едва ли ще създаде проблеми, но щом излезете в открито море...

– Млъкни – прекъсна го рязко Ретвенко.

Ослушваше се, скочил на крака.

– Какво? – попита писарят. – Нищо не...

Ретвенко сложи пръст на устните си.

– Някой вика. – Звукът беше гошъл откъм кораба.

– Чайки са. Слънцето скоро ще изгрее и...

Ретвенко вдигна ръка и силен въздушен поток запрата младежа към стената.

– Казах да млъчиш.

Писарят го зяпна с отворена уста, увиснал на крачка от пода.

– Ти си грешанинът, който ще потегли с кораба?

Светците са му свидетели, наистина ли трябваше да изтегли въздуха от дробовете на това хлапе, за да му затвори устата?

През замъглените прозорци се виждаше синеещото на зоряване небе. Чуваха се писъците на чайките, излезли да дият закуска между вълните. Може би алкохолът е виновен, реши Ретвенко.

Пусна писарчето и то се строполи на пода. Разлял беше кафето си, но не му се занимаваше да си налива ново.

- Рекох ти аз, че не е нищо - каза младежът, докато се изправяше на крака. - Нямаше нужда да се пениш толкова. - Изтупа гъното на панталоните си и седна зад бюрото. - За пръв път виждам такъв като тебе. Гриша.

Ретвенко изсумтя. Далеч по-вероятно беше хлапето да е виждало гришани и преди, просто не е знаело какви са.

- Май доста добре ви плащат за курсовете, а? - прогължи да любопитства малкият.

- Не достатъчно добре.

- Аз... - започна хлапето, но останалото се изгуби в трясъка на вратата, която се разхвърча на трески.

Ретвенко вдигна инстинктивно ръце да предпази лицето си. Миг по-късно вече се бе превъртял зад бюрото. В канцеларията влезе жена - черна коса, златни очи.

„Шуанка.“

Писарчето посегна към една пушка, прикрепена под плотта на бюрото.

- Дошли са за заплатите! - кресна то. - Няма да ги вземете, мамка ви!

И пред шокирания поглед на Ретвенко гангалакът се възправи като някакъв митичен герой на отмъщението и откри огън. Ми да, нищо не мотивира местните като парите.

Ретвенко надникна иззад бюрото и видя как куршумите се забиват в гърдите на жената. Тя политна назад, удари се в гръжката на вратата и се срина на пода. Канцеларията се изпълни с горещия мирис на барут и металическата миризма на кръв. Стомахът на Ретвенко се преобърна. Срамота. Е, реакцията му беше обяснима донякъде. Отдавна не се

беше случвало да убият някого пред очите му, освен това беше свикнал хората да загиват в битка, а не разстреляни в разни канцеларии.

- Няма да ви дам парите за заплатите! - повтори със задоволство младокът.

Но преди Ретвенко да е отворил уста, шуанката се хвана с окървавена ръка за касата на вратата и се изправи.

Той примигна глуповато. Не беше изпил чак толкова много уиски.

Жената тръгна напред. През разкъсаната блуза се виждаше кръв, разграна от едри сачми плът и май нещо метално.

Писарчето понечи да презареди, но жената беше по-бърза от него. Изтръгна пушката от ръцете му, а после го цапаргоса с приклада - единичен удар, толкова силен, че отхвърли момчето настрана. Жената пусна пушката на пода и обърна златните си очи към Ретвенко.

- Вземи заплатите! - извика той и запълзя назад. Бръкна в джоба си и метна към нея полупразния си портфейл. - Взем ми каквото искаш.

Жената се усмихна на жеста му - с жал? Или ù беше забавно? Не можа да прецени. Разбра обаче, че не е дошла за пари. Дошла е за него. И нямаше значение дали е роботърговка, наемничка или нещо друго. Каквато и да беше, щеше да си има работа с войник, а не с някакъв уплашен слабак.

Ретвенко скочи на крака въпреки бавния отклик на мускулите си и присви колене в бойна поза. Ръцете му се стрелнаха напред. Вятър се изви с вой в помещението и запрата стола към жената, после бюрото и горещия самовар. Тя отклоняваше всичко с безразличие, сякаш разчистваше паяжини пред лицето си.

Ретвенко фокусира силата си и протегна двете ръце напред. Тъпанчетата му изпукаха, когато налягането в канцеларията спадна рязко, а вятърът утрои силата си. Тази явно не се боеше от куришуми. Да видим как ще се справи в окото на буря.

Вихърът я похвана и я запрати към отворената врата, шуанката се озъби и сграбчи касата в опит да се задържи.

Ретвенко се разсмя с глас, припомнил си възторга, придружаващ всяка битка. А после чу зад себе си трясък на цепещо се дърво и съск на изтръгнати пирони. Погледна през рамо и зърна за миг кръпка синеещо небе и кей. Стената я нямаше.

Нечии силни ръце го сграбчиха и притиснаха лактите му към торса. Така не можеше да използва силата си. А после Ретвенко започна да се издига стремително, пристанището се смали под него. Видя покрива на канцеларията, тялото на първия помощник-капитан, проснато на дока, и кораба, с който трябваше да отплават – палубата беше осеяна с отломки, трупове се валяха на купчини край пречупените мачти. Явно нападателите бяха минали първо оттам.

Въздухът смразяваше лицето му, в ушите му кълтеше накъсаният пулс на сърцето.

- Моля – изпуска той, без да знае за какво точно се моли.

Набираха височина. Той предпазливо проточи врат да види похитителя си. Не трябваше да прави резки движения. Ужасен стон се откъсна от гърлото му, нещо средно между скимтене и паникьосания вой на уловено в капан животно.

Мъжът, който го държеше в хватката си, беше шуанец, черната му коса – прибрана в стегнато кокче, златните очи – присвити срещу поривите на вятъра. А от гърба му излизаха две големи крила на панти и биеха мощно въздуха, изящна изработка от сребърен филигран и опънато платно. Ангел ли беше? Или демон? Някаква оживяла чудата машина? Или Ретвенко внезапно е изгубил връзка със здравия си разум?

Емил Ретвенко сведе поглед и видя сянката им върху лъскавата морска повърхност далеч долу – две глави, две крила, четири крака. Беше се превърнал в част от велик звяр, звяр, който щеше да го погълне. Молитвите му се преляха в пусъци, но и едните, и другите останаха без отговор.

„Какво правя тук?“

Откакто се подвизаваше в бандата на Каз Брекер, този въпрос минаваше през главата му поне по шест пъти на ден. Но в нощ като тази, в нощ, когато „работеха“, мисълта изобщо не го напускаше, само извисяваше и снишаваше глас като изнервен тенор, който упражнява гами. „Какво-правя-тук-какво-правя-тук-какво-правя-тук...“

Подръпна подгъва на небесносиния си жакет – униформата на сервитьорите в Облачния клуб – и се опита да скрие тревогите си. „Представи си, че си на вечерно парти“ – каза си той. Изтърпял бе безчет неприятни вечери в дома на баща си през годините. Това сега не беше по-различно. Даже беше по-лесно, в интерес на истината. Нямаше неловки разговори за образованието му и кога смята да постъпи в университета. Достатъчно бе да си кротува, да следва указанията на Каз и да измисли къде да си гене ръцете. Да

преплетете пръсти пред себе си? Все едно е певец на сцена. Зад гърба? Твърде военно някак. Пробва да ги отпусне покрай тялото си, но и това му се стори странно. Защо не беше обръщал повече внимание на сервитърите, как стоят, докато чакат знак от гостите? Въпреки уверенията на Каз, че тази вечер салонът на втория етаж е на тяхно разположение, Вилан беше дълбоко убеден, че всеки миг някой истински служител на клуба ще влезе, ще го посочи с пръст и ще извика „Самозванец!“. От груга страна, Вилан се чувстваше като самозванец почти ежедневно.

Бяха се върнали в Кетердам преди няма и седмица, месец след като отплаваха от Дйерхолм. Вилан се бе сдобил с лице то на Кювей още на кораба и оттогава го носеше неизменно, но и досега, зърнеше ли отражението си в огледало или във витрина на магазин, минаваха няколко секунди, докато осъзнае, че вижда себе си, а не груго момче. Това беше лицето му сега – златни очи, широко чело, черна коса. Старото беше изчезнало, а колкото го човека под него... Вилан не беше сигурен, че го познава. Кой точно беше човекът, който стоеше сега в частния салон на една от най-люксовите игрални зали на Капака като част от поредната схема на Каз Брекер?

Един от играчите на масата вдигна чашата си за шампанско и Вилан се втурна да я допълни. Извади с треперещи ръце бутилката от сребърната кофичка с лед, но явно имаше и някакви ползи от дългогодишния му опит на социалната сцена – поне знаеше как да сипе шампанско в чаша, без газираната напитка да прелее. Чу в главата си майтапчийския глас на Йеспер: „Полезни умения, търговче“.

Стрелна го с бърз поглед. Йеспер седеше на масата, сгърбил рамене над картите си. Морскосинята му жилетка с бродирани златни звездички беше поизбеляла, а омачканата бяла риза грееше на фона на тъмнокафявата му кожа. Йеспер прокара ръка по умореното си лице. Вилан не можа да прецени дали изтощението му е реално, или е част от ролята.

После напълни още една чаша, спомнил си инструкциите на Каз:

- Просто обслужвай играчите и нагавай ухо какво приказва Сmeet - беше казал той. - Това ти е работата, Вилан. Гледай да не я оплескаш.

Защо всички му викаха „работа“? Работата изобщо не трябваше да е такава. Това тяхното беше като да стъпиш накриво и да пропагнеш презглава в нищото. Беше си чиста проба паника. Затова Вилан насочи вниманието си към обзавеждането - този номер беше използвал често преди, за да си успокои нервите, когато пристигнеш на ново място или баща му беше в особено гадно настроение. Плъзна бавно поглед по шарката на излъскания паркет, която имитираше застъпващи се съзвездия, после вдигна очи към стъкления полилей с елементи като раковини, накрая се вгледа в кобалтовосините тапети със сребристи облаци. Нямаше прозорци. Според Каз игралните зали нарочно избягвали дневната светлина - така клиентите губели представа за времето.

Каз раздаде нова ръка на Сmeet, Йеспер и другите играчи около кръглата маса. Облечен беше със същото униформено сако в небесносиньо като Вилан и не носеше ръкавици. Вилан с мъка откъсна поглед от ръцете му. Все натам го теглеше и не само заради крайно необичайното отсъствие на кожените ръкавици. Имаше нещо в ръцете на Каз, което той не разбираше, сякаш бяха механични пособия, на които някой е вдъхнал живот. Когато започна да учи рисуване, Вилан се запозна подробно с човешката анатомия. Имаше доста точна представа за мускулатурата, за начина, по който костите, ставите и сухожилията се свързват в единен механизъм. Но ръцете на Каз се движеха особено, сякаш са били сглобени с единствената цел да боравят с карти - дългите му бели пръсти танцуваха с лекота и свършен ритъм, разбъркваха картите като с магия и без нито едно излишно движение. Каз твърдеше, че може да манипулира

всяко тестве. Тогава защо Йеспер губеше толкова много?

Когато Каз им обясни тази част от плана в скривалището им на Черното було, Вилан не можа да повярва на ушите си и като никога май не беше единственият. Въпросите забавляха един през друг.

- Чакай да уточним нещо - каза бе Нина. - Великият ти план е да отпуснеш кредит на Йеспер и да го сложиш на една игрална маса с Корнелис Смеет?

- Смеет обича две неща. Трънка за трима с високи залози и блондинките - отвърна Каз. - Затова ще му осигурим и двете. Аз ще раздавам през първата половина от нощта, после Спехт ще ме смени.

Вилан не познаваше добре Спехт. Знаеше, че е бивш моряк от военния флот, сега член на Утайките. Беше управлявал кораба, с който отрядът им стигна до Ледения палат и после се прибра в Кетердам. Откровено казано, Вилан малко се боеше от моряка с неговата посивяла четина и татуировките до средата на шията. Но дори Спехт изглеждаше леко притеснен от плана на Каз.

- Виж, аз мога да раздавам карти, но не и да манипулирам тествето - каза той.

- Няма да се наложи. След като ти поемеш раздаването, играта ще продължи без външна намеса. Важното е да задържим Смеет на масата до полунощ. За тази цел той трябва да остане в играта и след смяната на крупчетата. Това е най-рисковият момент. Веднага, щом аз стана, той ще реши, че е време да се пробва в груга игра или да си ходи, затова твоята задача е да го задържиш на масата. Прави-струвай, но задникът му трябва да остане залепен за стола.

- Аз мога да свърша тая работа - каза Йеспер.

Нина се навъси.

- Да бе, или пък за втората фаза от плана аз ще се гезизирам като гилър на юрга парем. Какво би могло да се обърка?

Вилан не би се изразил по този начин, но беше съгласен с

Нина. Напълно съгласен. Трябваше да държат Йеспер далече от игралните зали, а не да окуражават любовта му към риска. Но Каз явно не споделяше тяхното мнение.

- Ти се придържай към своята задача, Нина. Умилкваш се на Сmeet го полунощ - каза той. - Знаете какво е заложено на карта.

Всички знаеха - животът на Иней. А как да спори Вилан с това? Да не говорим за вината, която изпитваше. Ван Ек им беше дал седем дни да му доставят Кювей Юл-Бо, след което щял да подложи Иней на изтезания. Времето им беше на свършване. Вилан знаеше, че няма вина за действията на баща си, че не е могъл да го спре. Със или без неговата намеса Ван Ек пак щеше да ги измами и да отвлече Иней. Знаеше го, но въпреки това се чувстваше отговорен.

- И какво да правя с Корнелис Сmeet след полунощ? - попита Нина.

- Убеди го да прекара нощта с теб.

- Какво? - изригна през слюнки Матиас и почервеня чак до ушите.

- Той няма да се съгласи, спокойно.

Нина изпръхтя.

- Да бе, нямало.

- Нина... - изръмжа Матиас.

- Сmeet никога не мами, нито на карти, нито жена си - рече Каз. - Той е като половината аматьори, които се разхождат из Кацата. През повечето време е почтен и пълен със скрупули, пести всяко кръже и пие по половин чаша вино на вечеря. Но веднъж седмично обича да се почувства като човек извън закона и да кръстоса шпаги с големите картоиграчи на Източната дъга. По възможност в компанията на хубава блондинка.

Нина нацуни устнички.

- Щом е толкова морален, защо искаш да му предлагам услу...

- Защото харчи щедро, а всяко уважаващо себе си момиче от Западната гъга би положило усилия в тази посока.

- Това не ми харесва - каза Матиас.

Йеспер се ухили по своя си начин. Широко и безразсъдно.

- Откровено казано, Матиас, на теб много малко неща ти харесват.

- Задачата ви е Сmeet да остане в Облачния клуб от осем камбани до полунощ - твърдо рече Каз. - Това са четири часа на игралната маса, така че си опичайте акъла.

И ето че Нина определено се старееше и Вилан не знаеше да се възхищава ли на актьорските ѝ умения, или да се тревожи. Облякла бе впита рокля в цвят лавандула, а отдолу очевидно имаше някакъв специален корсет, който повдига-ше допълнително гърдите ѝ, и макар да бе поотслабнала след битката си с парем, още имаше достатъчно плът по себе си да привлече и задържи вниманието на Сmeet. Сегеше му на коленце, прегръщаше го през раменете, гугкаше му сладко на ушенце, галеше го по гърдите и току пъхаше ръка под сакото му като нахално пале, което гуши за лакомство. Надигаше се само колкото да поръча стриги или още една бутилка шампанско. Вилан знаеше, че Нина може да се справи с всеки мъж и с всякакви ситуации, но не мислеше, че е редно да седи полугола в скута на точещ лиги адвокат в проветривия салон на игрална зала. Ако не друго, като нищо щеше да се простуди.

Йеспер пасува за пореден път и издиша с раздразнение. Вече два часа губеше по малко, но постоянно. Залагаше предпазливо, но явно нито късметът, нито Каз бяха на негова страна тази вечер. Как щяха да задържат Сmeet на масата, ако Йеспер останеше без пари? Другите участници в играта с високи залози щяха ли да са достатъчна примамка за адвокатата? А такива в салона не липсваха - висяха покрай стените, наблюдаваха жадно играта и само чакаха да сегнат на масата, ако някой от играчите проиграе всичките

си пари. И нямаха представа какво се случва в действителност под диригентската палка на Каз.

Вилан се наведе да допълни чашата на Нина и чу Смеет да ѝ казва поверително:

- Играта на карти е като гуел. Дребните порязвания и убождания подготвят почвата за смъртоносния удар. - Погледна през масата към Йеспер. - А този младок вече кърви обилно.

- Не знам как помниш всички тези правила - каза Нина и се изкуска.

Смеет се усмихна доволно.

- Това е нищо в сравнение с управлението на адвокатска кантора.

- И с това не знам как се справяш, честно.

- Да ти кажа, и аз не знам - отвърна Смеет и въздъхна. - Седмицата беше тежка. Един от служителите ми така и не се върна от отпуск, не ми стигат хора.

Вилан едва не изпусна бутилката. Успя да я прихване навреме, но част от шампанското се разля.

- Плащам, за да го пия, а не да го нося по грехите си, момче - сонна се Смеет. Бръсна с ръка панталоните си и измърмори: - Така става, като наемат чужденци.

„Говори за мен“ - осъзна Вилан, докато се оттегляше смутено към стената. Не можеше да свикне с новия си шуански вид и това си е. Дори не говореше езика им, фактор, който не го беше притеснявал особено, докато двама шуански туристи не го спряха с карта на Източната гъга. Вилан се паникьоса, вдигна мълчаливо рамене и хукна към служебния вход на Облачния клуб.

- Горкичкият - каза Нина, прокара пръсти през оредяващата коса на Смеет, после нагласи едно от цветчетата, прикрепени към лъскавите ѝ руси кичури.

Вилан не знаеше дали е казала на адвоката, че работи за Къщата на синята перуника, но той определено смяташе така.

Йеспер се облегна назад и потропа с пръсти по дръжките на револверите си. Движението привлече погледа на Сmeet.

- Тези оръжия са забележителни. Дръжките са перлени, ако не греша - каза той с тона на човек, който рядко греша. - И аз имам хубава колекция от огнестрелни оръжия, но не и револвери за многократна стрелба земска направа.

- Ооо, много бих искала да ти видя пушките - иззуча Нина, а Вилан погледна към тавана. - Цяла нощ ли ще седим тук?

Вилан се смути. Нали точно това беше целта им, да задържат адвоката в игралната зала? Но явно Нина си знаеше работата, защото лицето на Сmeet придоби инатливо изражение.

- Тихо сега. Ако спечеля много пари, може да ти купя нещо хубаво.

- Нова порция стриги?

- Още не си изяла тези.

Ноздрите ѝ се издуха леко, сякаш си поемаше гръх да направи нещо неприятно. Загубила бе апетита си след изпитанието с парем и Вилан нямаше представа как е успяла да погълне почти дузината стриги тази вечер.

Сега Нина лапна последната и потръпна.

- Ммм, вкусно - каза тя и хвърли поглед към Вилан. - Искам още.

Това беше сигналът. Вилан се притече да отсервира голямата чиния, пълна с натрошен лег и празни черупки.

- Дамата определено има апетит - каза Сmeet.

- Още стриги, госпожице? - попита Вилан. Гласът му излезе твърде писклив. - Или скариди с масло? - Този път излезе твърде нисък.

- Дај и от гвете - каза щедро Сmeet. - И още шампанско.

- Прекрасно - каза Нина с леко позеленяло лице.

Вилан изтича през люлеещата се врата към килера на прислугата. Килерът беше зареден с плата, чаши от вся-

какъв вид, салфетки и голяма кофа лед. Голяма част от стената в гъното беше заета от кухненски асансьор, а до него имаше тръба, по която сервитьорите да си говорят с кухненския персонал долу. Вилан остави платото с лед и миги на масичката с колелца, после се обади по тръбата за стриги и скариги с масло.

- А, и още една бутилка шампанско.

- Коя реколта?

- Ъъъ... от същата? - Баща му често обсъждаше с приятелите си реколтите вино, коя е добра инвестиция и прочее, но Вилан не помнеше гостатъчно, за да избере година.

Когато се върна в салона с натоварената количка, Каз тъкмо ставаше от масата. Изтупа ръце - възприетият знак, че крупнето приключва смяната си. Спехт зае мястото му. Широко синьо шалче скриваше татуировките на шията му. Свали ръкавелите си и подкани картоиграчите да залагат.

Каз срещна за миг погледа на Вилан, преди да се отпрати към килера.

Това беше ключовият момент. Според Каз и Йеспер картоиграчите често свързваха късмета си с крупнето и спираха да играят в края на смяната му.

Вилан се напрегна. Смейт се разкърши и решително плесна Нина по задника.

- Имахме късмет - каза той и погледна към Йеспер, който се взираше умърлушено в малката купчинка чипове пред себе си. - Може другаге да намерим игра с по-големи залози.

- Но храната ми току-що пристигна - нацуни се Нина.

Вилан пристъпи напред. Нямаше представа какво ще каже, знаеше само, че трябва да задържат Смейт.

- Всичко наред ли е, сър? Да предложи още нещо на вас и дамата ви?

Смейт не му обърна внимание, вместо това продължи да потупва задника на Нина.

- По целия Капак има заведения, които предлагат по-добра храна и обслужване, скъпа.

Едър мъж с раиран костюм застана зад стола на Смеет, нетърпелив да заеме мястото му.

- Приключвате ли, сър?

Смеет кимна приятелски на Йеспер.

- Май и двамата приключваме, а, хлапе? Дано късметът ти се усмихне следващия път.

Йеспер не отвърна на усмивката му.

- Още не съм приключил тук.

Смеет посочи жалката купчинка чипове пред него.

- Като гледам, определено си приключил.

Йеспер стана и посегна към револверите си. Вилан стисна силно гърлото на бутилката, а другите играчи изстъргаха със столовете си назад, готови да посегнат към своето оръжие или да потърсят прикритие. Но Йеспер само разкопча колана с кобурите. После остави внимателно револверите на масата и плъзна нежно пръсти по излъскания метал.

- Колко чипа за тези? - попита той.

Вилан се опита да улови погледа му. И това ли влизаше в плана? А и да влизаше, пак му се струваше невъзможно. Йеспер обичаше револверите си. Със същия успех можеше да си отрече ръцете и да ги метне в тенджерата.

Спехт се изкашля и каза:

- Облачния не е заложна къща. Приемаме само пари в брой и кредит от Геменсбанк.

- Аз ще ти заема пари - обади се уж безразлично Смеет, - ако така ще продължим играта. Хиляда кръге за револверите?

- Струват десет пъти повече.

- Пет хиляди кръге.

- Седем.

- Шест, и то само защото съм в щедро настроение.

- Недей! - избълва Вилан.

Стаята потъна в мълчание.

Йеспер каза с леден глас:

- Не помня да съм ти искал съвет.

- Какво нахалство само! - възмути се Смеет. - Откога прислужата се меси в играта?

Нина метна отровен поглед на Вилан, а Спехт не успя да скрие гнева си.

- Господа, ще започваме ли вече? - попита той. - Кой участва?

Йеспер бутна револверите си през масата към Смеет, а той бутна към него висока купчинка чипове.

- Добре - каза Йеспер, свел унило сивите си очи. - Брой и мен.

Вилан отстъпи на заден ход и хлътна в килера. Платото с леда и мидите го нямаше, а Каз го чакаше в тясното помещение. Дълго оранжево наметало скриваше синьото му сако. Ръкавиците бяха заели обичайното си място на ръцете му.

- Каз - каза отчаяно Вилан, - Йеспер току-що заложил револверите си.

- Срецу колко?

- Какво значение има? Той...

- Пет хиляди кръгове?

- Шест.

- Добре. Дори Йеспер не би трябвало да загуби такава сума за по-малко от два часа. - Подхвърли на Вилан наметало и маска, костюма на Сивото дяволче, един от образите в Комедия Брута. - Да вървим.

- Кой, аз ли?

- Не, малоумникът за теб. - Каз се наведе към тръбата и каза: - Изпратете друг сервитьор. Този успя да разлее шампанско по обувките на важен клиент.

Някой в кухнята долу се засмя и каза:

- Изпращаме.

След броени секунди вече бяха слезли на бегом по стълбите и излизаха през служебния вход. Благодарение на костю-

мите се вляха анонимно в навалищата по Източната гъга.

- Знаел си, че Йеспер ще загуби почти всичко. Нарочно си наредил картите - каза обвинително Вилан.

Каз рядко използваше бастуна си в онези квартали на града, където имаше опасност да го познаят. Но въпреки накуцването му Вилан ускори крачка, за да не изостане.

- Естествено. Или контролирам играта, Вилан, или изобщо не играя. Ако исках, Йеспер щеше да печели всяка ръка.

- Тогава защо...

- Защото не бяхме там да печелим на карти. Целта беше Сmeet да остане в играта. А той зяпаше револверите на Йеспер почти толкова жадно, колкото и деколтето на Нина. Сега се чувства уверен, вярва, че късметът е на неговата страна. Дори да изгуби няколко ръце, ще продължи да играе. Кой знае? Може пък Йеспер да си върне револверите.

- Дано - каза Вилан и скочи след Каз на борда на една пълна с туристи гондола, потегляща на юг покрай Източната.

- Така и трябва.

- Това пък какво трябва да значи?

- Хората като Йеспер печелят две раздавания и решават, че са влезли в серия. Накрая губят всичко, но вместо да се кротнат, нямат търпение късметът да им се усмихне отново. Игралните зали точно на това разчитат.

„Тогава защо го накара да отиде в казиното?“ - помисли си Вилан, но не го каза на глас. И защо е поощрил Йеспер да заложил нещо толкова важно за него? Сигурно е имало и друг начин да задържат Сmeet на масата. Но това не бяха правилните въпроси. Истинският въпрос беше защо Йеспер заложил револверите без грам колебание. Може би се надявал да спечели одобрението на Каз, да си върне благоразположението му след онази глупава грешка, която ги натика в засада на пристанището и едва не коства живота на Иней. Или пък искаше от Каз и нещо друго, не само прошката му.

„Какво правя тук?“ - запита се за пореден път Вилан.

Усети, че гризе нокътя на палеца си и побърза да гръпне ръка. Правеше го заради Иней. Тя им беше спасявала живота нееднократно, а това Вилан нямаше да забрави. Освен това отчаяно се нуждаеше от своя дял от наградата. А ако имаше и друга причина, висока кльощава причина със силно изразен вкус към игрите на късмета, точно сега Вилан нямаше да мисли за нея и точка.

Щом стигнаха до пределите на Кацата, двамата захвърлиха наметалата и сините униформени жакети и поеха на изток към квартал Зелвер.

Матиас ги чакаше при един тъмен вход край Ханделканал.

- Чисто ли е? - попита Каз.

- Чисто е - отвърна високият фйерганец. - Лампите на последния етаж в къщата на Смеет угаснаха преди повече от час, но не знам дали прислугата е заспала.

- Държи само камериерка и готвачка, които си тръгват вечер - рече Каз. - Прекалено е стиснат за денонощна прислуга.

- Как е...

- Нина е добре. Йеспер е добре. Всички са добре, освен мен, защото аз си имам работа с банда бавачки, които само мрънкат и кършат пръсти. Остани на пост.

Вилан погледна извинително Матиас и вдигна рамене - фйерганецът изглеждаше готов да разбие черепа на Каз в най-близката стена, - после ускори крачка да настигне Каз. Домът на Смеет му служеше и за канцелария, намираще се на тъмна уличка, където рядко минаваха пешеходци. Лампите покрай канала бяха запалени, тук-там в прозорците на къщите горяха свещи, но след десет камбани повечето почтени обитатели на квартала вече бяха в леглата си.

- И просто ще влезем през предната врата?

- Използвай очите си, вместо да плещиш постоянно - рече Каз. Шперцовеите вече проблясваха в ръцете му.

„Гледам аз“ - помисли си Вилан. Само дето не беше съвсем вярно. Да, забелязал бе пропорциите на сградата, нак-

лона на покрива и разцъфтяващите рози в сандъчетата на прозорците. Но не беше погледнал на къщата като на загадка. Лесна загадка, призна си той с известно смущение. В Зелвер живееха заможни хора, но не и истински богаташи. Квартал на добри занаятчии, книжари и адвокати. Къщите бяха хубави и чисти, с изглед към широкия канал, но и доста нагъсто, без частни градини и кейове. За да влязат през някой прозорец на горните етажи, с Каз трябваше да проникнат в съседна къща и да отворят две ключалки вместо една. По-добре да рискуват през предния вход, все едно се прибират в собствения си дом след дълъг ден, нищо че Каз гържеше шперцове, а не ключове.

„Използвай очите си.“ Само че Вилан предпочиташе да не гледа на света като Каз. И получеха ли си най-после парите, повече никога нямаше да му се наложи.

След има-няма секунда Каз натисна гръжката и вратата се отвори. Моментално се чу тропот на лапи по дюшемето и тихо ръмжене – глутница хрътки тичаше към вратата, белите им зъби синееха в тъмното, лай се зараждаше дълбоко в гърдите им. Но преди кучетата да осъзнаят, че не господарят им стои на прага, а двама натрапници, Каз захвана свирката на Сmeet и я нагу. Нина бе успяла да я свали от верижката, която адвокатът носеше на врата си, и я бе скрила под празната черупка на стрига в подноса, който Вилан беше отнесъл в килера на прислужата.

Никакъв звук не се чу откъм свирката... поне Вилан нищо не чу. „Няма да се получи“ – помисли си той. Вече си представяше как силни челюсти разкъсват гърлото му. Само че кучетата набиха спирачки и спряха на групичка, като се побутваха смутено.

Каз нагу отново свирката – бузите му се издуваха в ритъма на нова команда. Кучетата се поуспокоиха и налягаха по пода с недоволно скимтене. Едно дори се търкулна по гръб.

- Де да можехме и хората да обучим толкова лесно - измърмори Каз и клекна да почеше кучето по корема. Ръката в черната ръкавица заглади късата козина. - Затвори вратата.

Вилан се върна да затвори, после облегна гръб на вратата и се взря разтревожено в разлизавените хрътки. Цялата къща миришеше на кучета, на влажна козина и топъл гръх, вонящ на прясно месо.

- Не обичаш животни? - попита Каз.

- Обичам кучетата - отвърна Вилан. - Но тези са големи като мечки.

Знаеше, че истинската загадка на тази къща беше затруднила сериозно Каз. Той можеше да отвори всяка ключалка с шперцовеите си и да надхитри всяка алармена система, но кръвожадните хрътки на Сmeet се оказаха проблем. През деня ги държаха в кучкарника, но след залез слънце ги пускаха да обикалят на воля из цялата къща, докато семейството на Сmeet спеше спокойно в богато обзаведените стаи на третия етаж - там стълбището беше преградено с метална вратичка, така че кучетата да не влизат. Сmeet лично ги разхождаше покрай Ханделканал, подтичваше след тях като тантуреста шейна.

Нина беше предложила да сложат нещо в храната на кучетата. Сmeet ходеше всяка сутрин в месарницата да избера мръвки за безценната си глутница и лесно можеха да сменят пакетите. Само че Сmeet искаше зверовете да са гладни през нощта, затова ги хранеше сутрин. Щеше да забележи, ако домашните му любимци изкарат деня в безпаменен сън и току-виж останал у дома да се грижи за тях, вместо да отиде на Източната, а това беше риск, който отрядът на Каз не можеше да поеме. Сmeet трябваше да прекара вечерта в Облачния клуб и още по-важно - да не заподозре нищо нередно, когато се прибере у дома. От това зависеше животът на Иней.

Каз беше уредил частния салон в Облачния, Нина беше

отмъкнала свирката изпод ризата на Смеет, и така, парче по парче, планът им се беше оформил в своята цялост. На Вилан не му се мислеше как отрядът се бе сдобил с ключовата информация за командите, които се даваха със свирката. Потръпна, спомнил си гумите на Смеет за служителя, който така и не се върнал от отпуск. Нямаше и да се върне. Още чуваше писъците на чиновника, когато Каз го провеси за глезените от върха на фара при Ханраатския нос. „Аз съм добър човек – пишеше онзи. – Аз съм добър човек.“ И това се оказаха последните му думи. Ако беше говорил по-малко, можеше и да оцелее.

Каз почеса за последно кучето зад ушите и се изправи.

– Хайде. Гледай си в краката.

Заобиколиха налягалите кучета и тихо тръгнаха по стълбището. Разположението на къщата не се различаваше от повечето сгради в Кетердам, които съвместяваха жилищни и служебни функции. На първия етаж се намираха кухнята и канцеларията, където Смеет приемаше клиентите си, на втория бяха складовите помещения и офисите на служителите, а на третия бяха семейните спални. По-богатите къщи имаха и четвърти етаж, където живееше прислугата. Като дете Вилан често се криеше от баща си на четвъртия етаж в техния дом.

– Дори не е заключено – промърмори Каз, когато влязоха в кабинета на Смеет. – Разчита само на хрътките и е станал небрежен.

Затвори вратата и запали една лампа, като намали до минимум пламъка ѝ.

В кабинета имаше три малки бюра покрай прозорците, едно за Смеет, другите две за служителите му.

„Аз съм добър човек.“

Вилан се отърси от спомена и насочи решително вниманието си към рафтовете, които се редяха от пода до тавана, отрупани с големи тефтери и кутии с докумен-

ти, всичките грижливо надписани, вероятно с имената на частни и корпоративни клиенти.

- Толкова много гълъбчета - тихо рече Каз, като плъзга-ше поглед по кутиите. - Натен Борез и онова жалко пале Карл Драйден. Смеет представлява половината Съвет на търговците.

Включително и бащата на Вилан. Смеет отгадна се грижеше за правните аспекти и всичко, свързано с управление-то на собствеността му. Вилан не помнеше баща му да е имал друг адвокат.

- Откъде ще започнем? - прошепна той.

Каз измъкна един дебел счетоводен тефтер от лапичите.

- Първо да проверим дали баща ти няма някакви нови придобивки на свое име. После ще проверим на името на втората ти майка и на твоето.

- Не я наричай така. Тя е само с няколко години по-голя-ма от мен. А баща ми никога не би купил нещо на мое име.

- Ще се изненадаш на какво е способен човек, за да спаси от данъци.

Близко час се ровиха в папките на Смеет. Знаеха всичко за публично обявената собственост на Ван Ек - фабриките, хотелите, манифактурите, корабостроителницата, вилата в провинцията и обработваемите земи в южната част на Керч. Но Каз вярваше, че бащата на Вилан има и друга собственост, която не е вписал в публичните регистри, места, където да крие разни неща - или разни хора, - далече от любопитни очи.

Каз изчиташе на глас имена от тефтерите, засипваше Вилан с въпроси и се опитваше да открие някаква нова връзка с имоти или компании. Вилан знаеше, че не дължи нищо на баща си, и въпреки това имаше чувството, че се държи като предател.

- „Гелдспин“? - попита Каз.

- Памучна фабрика. Мисля, че е в Зуерфоорт.

- Много е далече. Едва ли държи Иней там. А „Фирма

Алербест“?

Вилан смръщи чело в опит да си спомни.

- Това май е една от консервните фабрики.

- Като гледам, и двете фабрики буквално печатат пари, освен това са вписани на името на Алис. Но най-печелившите компании Ван Ек е регистрирал на свое име - корабостроителницата, силовите при Сладкия риф.

- Казах ти - отвърна Вилан. Въртеше една писалка в ръце. - Баща ми вярва първо на себе си и донякъде на Алис. Никога не би вписал нещо на мое име.

Каз не му обърна внимание, вместо това протегна ръка.

- Следващия тефтер. Да минем към търговските обекти. Вилан остави писалката върху попивателната хартия.

- Е, имаше ли нещо на мое име?

Каз се обърна да го погледне, после каза, сякаш го предизвикваше:

- Една печатарска преса.

Все същата стара шега. Така че защо го заболя толкова? Вилан перна писалката.

- Ясно.

- Доста предсказуем е, впрочем. Ейл Комеди също е на твое име.

- Че как иначе - отвърна Вилан и горчивината се промъкна в гласа му. Друга шегичка, която да разсмива баща му - изоставен остров, чиято единствена забележителност беше порутен увеселителен парк. Безполезно място за неговия безполезен неграмотен син. Хич не трябваше да пита.

Минутите се нижеха, Каз продължаваше да чете имена от тефтера, а Вилан ставаше все по-неспокоен. Ако можеше да чете, щяха да прегледат папките два пъти по-бързо. Всъщност, ако можеше да чете, Вилан отдавна щеше да познава бизнеса на баща си с точките и запетаите.

- Само те бавя - каза той.

Каз отвори поредната папка.

- Предвидил съм колко време ще ни отнеме - каза той. - Какво е моминското име на майка ти?

- Няма нищо на нейно име.

- Угоди ми, ако обичаш.

- Хендрикс.

Каз стана от бюрото, отиде при рафтовете и взе нов тефтер.

- Тя кога почина?

- Когато бях на осем. - Вилан взе отново писалката. - Баща ми стана още по-противен след това. - Поне така си го спомняше Вилан. Месеците след смъртта на майка му се сливаха в мрачен фон от скръб и мълчание. - Не ми позволи да отида на погребението ѝ. Дори не знам къде е погребана. И вие защо постоянно повтаряте онова? Никакви оплаквачки, никакви погребения? Защо просто не си пожелавате късмет или нещо такова?

- За да не повишаваме излишно очакванията си. - Каз плъзна пръст по колона от цифри, после рязко спря. Премести няколко пъти поглед между двата отворени на бюрото тефтера, после ги затвори и тежките кожени корици изплъющаха. - Да вървим.

- Откри ли нещо?

Каз кимна еднократно.

- Знам къде я държи.

„Едва ли се лъжа за напрежението в хрипливия му глас“, умърдушено си помисли Вилан. За разлика от баща му, Каз никога не крещеше, но опитът беше научил Вилан да си отваря ушите за тази ниска нотка, за едва доловимата изместена хармония, която се промъкваше в тона на Каз, когато на хоризонта се загадеше опасност. Чул я бе след битката на пристанището, докато Иней кървеше от раната в хълбока, после пак, когато Каз научи, че засадата е дело на Пека Ролинс, и отново, когато бащата на Вилан ги измами. Чул я бе съвсем ясно на върха на фара, докато чиновникът се молеше

през сълзи за живота си.

Сега го гледаше как привежда стаята в първоначалния ѝ вид. Премести един плик леко наляво, издърпа още мъничко едно от чекмеджетата на най-големия шкаф за документи, бутна един стол малко по-навътре зад бюрото. Приключи и огледа изпитателно стаята, после дръпна писалката от ръката на Вилан и я върна грижливо на мястото ѝ.

- Добрият крадец е като добрата отрова, търговче. Не оставя следи. - После духна пламъчето на лампата. - Баща ти пада ли си по благотворителност?

- Не. Плаща си данъците и твърди, че благотворителността отнема на хората шанса да се трудят честно и почтено.

- Да, ама вече осем години прави дарения на църквата „Света Хилде“. Ако искаш да идеш на гроба на майка си, съветвам те да започнеш оттам.

Вилан го гледаше тъпо. Дори не беше чувал за тази църква. Не беше чувал и друго - Мръсните ръце да споделя информацията безплатно.

- Какво...

- Ако Нина и Йеспер са свършили своето както трябва, Смеет скоро ще се появи. Не трябва да ни забави тук, иначе целият ни план отива по дяволите. Хайде.

Вилан имаше чувството, че току-що са го фраснали по главата с някой от тежките тефтери, а после са му казали да забрави.

Каз открехна вратата. Двамата застинаха на място.

Над рамото на Каз Вилан видя малко момиче да стои на площадката, облегло ръчичка върху врата на едно от гигантските кучета. Сигурно беше на пет, миниатюрните пръстчета на краката му стърчаха изпод полите на бархетната нощница.

- О, Гезен! - прошепна Вилан.

Каз излезе в коридора и притвори вратата след себе си.

Вилан стоеше сам в тъмния кабинет, като се питаше трескаво какво би могъл да направи той и се ужасяваше от мисълта какво ще направи Каз. Надникна през пролуката.

Момичето вдигна глава да погледне Каз с големите си очи и извади палеца от устата си.

- Ти за татко ли работиш?

- Не.

Онзи спомен се върна отново. „Аз съм добър човек.“ Грабнали бяха из засада служителя на излизане от Менажерията и го бяха завлекли на върха на фара. Каз го провеси за глезените, а онзи се напика, пишеше и се молеше за милост, а скоро изпя всичко за командите със свирката. Каз тъкмо щеше да го изтегли, когато нещастникът взе да му предлага разни неща – пари, банковите сметки на клиенти, а после: „Имам информация за едно от момичетата в Менажерията, земското“.

Каз спря.

- Какво имаш за нея?

И точно тогава Вилан го чу, онази ниска, опасна, предупредителна нотка. Но служителят не познаваше Каз и не разпозна промяната в гънливия му глас. Даже напротив, явно сметна, че е напипал нещо – нещо, което Каз иска.

- Един от клиентите ѝ дава скъпи подаръци и тя си задържа парите. Нали знаеш какво направи Пауна последния път, когато хвана момиче да крие от нея припечеленото?

- Знам – отвърна Каз, а очите му светеха като наточено острие. – Леля Хелеен я преби до смърт.

- Каз... – опитал се бе да го спре Вилан, но служителят говореше ли, говореше.

- Да бе, в салона я преби. Това момиче сега знае, че разприказвам ли се, спукана му е работата. Обслужва ме безплатно, за да си мълча. Вмъква ме тайно. Ще направи същото и за теб, ако ѝ кажа, и за приятелите ти. Каквото поискаш.

- Ако Леля Хелеен разбере, ще убие земката – рече Каз. – Като назидание за другите момичета.

- Да - избълва онзи нетърпеливо. - Затова ще направя каквото поискаш, честно.

Каз бавно отпусна хватката си около глезените на мъжа.

- Ужасно е, нали? Да знаеш, че някой гържи живота ти в ръцете си.

Служителят разбра, че е направил грешка, и гласът му се извиси с цяла октава:

- Тя е работещо момиче бе! - разпищя се той. - Знае какви рискове поема! Аз съм добър човек. Аз съм добър човек!

- В Кетердам няма добри хора - възрази Каз. - Климатът не им понася. - А после просто го пусна.

Вилан потрепери. Надникна пак през откренатата врата и видя Каз да кляка пред момиченцето.

- Как се казва този голям приятел? - попита той и сложи ръка върху набръчкания врат на кучето.

- Това е Маестро Петно.

- Сериозно?

- Много хубаво вие. Тате ми дава аз да измислям имената на всички кученца.

- Маестро Петно ли ти е любимецът? - попита Каз.

Детето се замисли, после поклати глава.

- Най-много обичам Граф Адам Среброгръб, после Рошава муцунка и чак тогава Маестро Петно.

- Много полезна информация, Хана.

Момиченцето се ококори насреща му.

- Откъде знаеш как се казвам?

- Аз знам имената на всички деца.

- Така ли?

- Ами да! Алберт живее в съседната къща, знам и Гертруде от Амберцраат. Живея под леглата им и в дъното на гардероба.

- Знаех си - ахна детето със страх и триумф в гласа. - Мама казва, че там няма нищо, но аз си знаех. - Кривна глава настрани. - Ти не приличаш на чудовище.

- Ще ти кажа една тайна, Хана. Най-страшните чудовища никога не приличат на чудовища.

Сега вече долната устна на детето се разтрепери.

- Да ме изядеш ли си дошъл? Тамко казва, че чудовищата изяждат онези деца, които не си лягат, като им кажат.

- Така е. Но аз няма да те ям. Тази нощ ще ти се размине, ако изпълниш две мои условия. - Гласът му беше спокоен, хипнотичен почти. Като звука на пренатезната тетива. - Първо, трябва веднага да се върнеш в леглото. И второ, никога не трябва да казваш на никого, че си ни виждала. Особено на тамко си. - Наведе се напред и подгръпна закачливо плитката на Хана. - Защото, ако го направиш, ще срежа гърлото на майка ти, после на баща ти, а след това ще извадя с нож сърцата на всички тези сладки кученца. Среброгръб ще оставя за края, за да знаеш, че всичко е станало по твоя вина. - Лицето на момиченцето беше побеляло като дантелата по нощничката му, а очите му бяха ококорени като две пълни луни. - Разбираш ли? - Малката взе да кума енергично, брадичката ѝ трепереше. - Хайде, хайде, няма да плачеш сега. Чудовищата, като видят сълзи, още повече огладняват. Бързо в леглото. И вземи със себе си този безполезен твой Маестро.

Детето хукна обратно към стълбите. Беше ги изкачило наполовина, когато хвърли поглед през рамо към Каз. Той вдигна пръст пред устните си.

Когато детето изчезна от погледа им, Вилан излезе в коридора и тръгна след Каз по стълбите към долния етаж.

- Как можа да ѝ наговориш тези неща? Та тя е дете.

- Всички сме били деца някога.

- Но...

- Или трябваше да я уплаша, или да ѝ скърша врата, все едно е паднала по стълбите, Вилан. Ако питаш мен, показвах забележителна съържаност. Мърдай.

Заобиколиха внимателно останалата част от глутница-

та, която още лежеше в коридора долу.

- Невероятно - отбеляза Каз. - Сигурно ще останат така до сутринта.

Наду отново свирката и кучетата наскочаха с наострени уши, готови да вардят къщата на всяка цена. Когато се прибереше, Сmeet щеше да завари всичко в реда на нещата - кучетата щяха да обикалят приземния етаж, кабинетът на втория щеше да е недокоснат, на третия жена му щеше да хърка спокойно в семейната спалня, а дъщеря му щеше да се преструва на заспала в своята стая.

Каз огледа улицата, после махна на Вилан да излезе и заключи набързо вратата.

Тръгнаха с бърз ход по калдъръма. Вилан хвърли поглед през рамо. Не можеше да повярва, че им се е разминало.

- Спри да се оглеждаш, сякаш очакваш, че някой те гони по петите - рече му Каз. - И какво си запогтичвал. Приличаш на пишман актьор, който изпълнява ролята на Крадец №3 в евтина пиеска на Източната гъга. От километри ти личи, че се чувстваш виновен. Номерът е да вървиш нормално. Все едно имаш пълното право да си тук. Следващия път внимавай повече.

- Няма да има следващ път.

- Щом казваш. Вдигни си яката.

Вилан не тръгна да спори. Докато не измъкнеха Иней от ръцете на баща му, докато не си получиеха обещаните пари, не можеше да поставя ултиматуми. Но все някога това щеше да свърши. Трябваше да свърши, нали така?

Матиас издаде писклив птичи крясък от другия край на улицата. Каз погледна часовника си и разроши коса с пръсти.

- Точно навреме.

Завиха зад ъгъла и налетяха право на Корнелис Сmeet.

Лиџ Бардуго е №1 в листата на „Ню Йорк Таймс“ за най-продавани автори на фентъзи романи. Тя е създателката на вселената Гриша. С над един милион продадени екземпляри, нейната вселена обхваща трилогията „Сянка и кост“ (издадена на български), дилогията „Шест врани“ и King of Scars, сборника с шест разказа The Language of Thorns: Midnight Tales and Dangerous Magic. Нейни разкази могат да се намерят в множество антологии, включително „Най-добромто от Tor.com“ и „Най-добрата американска научна фантастика и фентъзи за 2017“. Други нейни произведения са Wonder Woman: Warbringer и предстоящият за печат роман Ninth House.

Лиџ е родена в Лос Анджелис, завършва Йейлския университет. Работила е в рекламата, а също като журналист и дори като гримьор. Понастоящем живее в Холивуд, където понякога може да бъде чута да пее в нейната музикална група.

leighbardugo.com
grishaverse.com